

Maksimalt av minimalt

Noen scener treffer mellomgulvet

Musikal

Moster Amfi

Benny Andersson, Björn Ulvaeus og Tim Rice:

"Chess"

Bømlo Musikallaug

Solister: Rein Alexander, Lisa Stokke, Heine Totland,
Elisabeth Moberg, Ståle Ytterli, Espen Hana, Sigurd Sele

Regi: Birgit Amalie Nilssen

Dirigent: Eivind Gullberg Jensen

Koreografi: Jostein Kirkeby-Garstad

Kostymer: Janne Robberstad

Musikaler kan i likhet med opera være til å grine av. Elendigheten i historiene er noen ganger så gripende og troverdige at en stakkars publikummers emosjonelle ryggmargsrefleks og innbilte empati settes på en hard prøve.

Andre ganger, som i West End-juvelen "Chess", er historien så tynn og springende at den følelsesmessige reaksjonen begrenser seg til overbærenhet.

I hvert fall i vår tid, hvor mye av den kalde krigens øst-vest-konflikt framstår lettere komisk med tunge klisjeer. Selv om kampen om personlig frihet, og mellom det onde og det gode, er like aktuell.

Alle parter, lønnede som betalende, reddes av musikken. Sjakkdramaet har til alt hell spenstige, rytmiske, melodiose og kraftfulle klangkulisser. Dirigent Eivind Gullberg Jensen har sans for nyansene, øre for de rolige partienes krav om nedtonet iver og hørbar glede av de monumentale sekvensenes behov for full gass.

I Bømlo Musikallaugs oppsetning gir også visuell oppbygning og sceniske utfoldelse avgjørende oppdrift. Særlig gjennom Moster Amfis naturskapte spillerom for et drama som trenger bevegelse for ikke å stivne totalt.

Lysen suger oppmerksomheten til seg. Stjernehimlen byr på takhøyde utover normalen. Skarp natluft skjerper sansene.

Arenaen er veldreid, godt egnet for presentasjon i bredformat. Minimalistisk stillasrigg av stål med hvitmalt tre gir en iøynefallende scenekjerne på fem plan. Regissør Birgit Amalie Nilssen og koreograf Jostein Kirkeby-Garstad bruker med hell hele rommet. Inkludert midtganger og bergnabber på vingen.

Effekten er formidabel når rundt 100 aktører er på scenen samtidig. Alt er i bevegelse. Tekstiler blaftrer, fargene flyr omkring etter de kulørsterke kombinasjonene av statister og korister som suser rundt. Imponerende nok låter de fleste korsatsene samstemte. Det er bare å ta hatten av for Janne Robberstads kostymedesign og fargelek.

Hovedkvartetten Rein Alexander (Anatoly), Lisa Stokke (Florence), Heine Totland (Freddy) og Elisabeth Molberg (Svetlana) gjør antakelig så godt de kan for å få handlingen til å henge sammen.

De er flinkere til å synge enn å føre seg på scenen, i dette gjennomhullete lappetepper av intriger. Plottet er ikke komplisert, men avstumpet. Da er det bra Rein Alexander er i sitt ess. Krafrøsten finner verdig motstykke i Elisabeth Mobergs stemmeprakt. De andre låter puslete i sammenligning.

Enkelte scener treffer mellomgulvet: Rekken av lyktebærere nedover midtgangene. Det rullende personalet på immigrasjonskontoret. Innledningen i Bangkok. Særlig vodka-scenen i russernes leir, hvor Ståle Ytterlis (Molokov) sang og spill ender som et av oppsetningens desiderte høydepunkter. Foruten Ytterli imponerer Espen Hana (Dommeren) og Sigurd Sele (Walter) mest på scenen.

Premierekvelden var det aldri mulig å overse den genuine entusiasmen som grep om seg blant framførerne. Positiv energi setter alltid ekstra spiss på scenekunst. Med den sjelden hvilende musikken som puls, toppet med søtladne sluttakkorder i sjangerens karakteristiske stil, kan ikke brakket av applaus ha kommet overraskende på noen.

Anmeldt av Arnstein Olaisen

🕒 Publisert: 05.08 08:43, Sist endret: 05.08 08:50